

ÇİZEN
FRANK MILLER

YAZAN
THOMAS WHEELER

LANETLİ

CURSED

ÇEVİREN
CİHAN KARAMANCI

Marjorie Brigham Miller'a.
-F.M.

Luca ile Amelia'ya.
Hayatımın en büyük iki macerası.
Umarım ikiniz de kendi öykülerinizdeki kılıcı
bulursunuz.
-T.W.

**Duyuldu kutsal ilahilerin arasında,
Sularınki gibi bir ses, yaşar o zira
Aşağıdaki bir derinlikte; dingin, her ne fırtına
Sarsarsa sarssın dünyayı, ve dalgalar kabardığında
Olsun Tanrımız gibi yürüme gücümüz sularda.**

–ALFRED LORD TENNYSON,
Kralın İdili

**Eh, dedi Merlin,
Bilirim aradığını kimi,
ararsın Merlin'i;
bu yüzden arama daha fazla,
o benim zira.**

–THOMAS MALORY,
Arthur'un Ölümü

PEDER CARDEN SAMAN YİĞİNİNDA SAKLANAN gözleri yaşlarla dolu Nimue'ye bir ışık perisi gibi görünüyordu. Buna sebep olan şey sırtı ağarmış güneşe dönük olan adamın duruşuydu. Carden sarkık yenlerinin ve kalkık avuçlarının altında akıp giden bulutlarla gökyüzünde dikilen birine benziyordu. Titreyen sesi meleyen keçilerin, çıtırdayan tahtaların, avaz avaz bağırان bebeklerin ve feryat eden annelerin şamatasını bastırıyordu. “Tanrı sevgidir. Arındıran, kutsayan, bizi bir araya getiren bir sevgidir.” Carden’ın soluk mavi gözleri, çamura diz çöküp kırmızı cüppeli keşişlerce kuşatılmış acınası gürültücü kalabalığı inceledi.

“Tanrı bizi görür,” diye devam etti Carden, “ve bugün gülümsüyor. Çünkü bugün O’nun işini yaptık. Kendimizi Tanrı’nın sevgisiyle yıkayıp temizledik. Çürük eti yaktık.”

Carden'in kollarını ve bacaklarını saran duman bulutları kırmızı kül taneleriyle beraber anaför yapıyordu. Adamın dudakları tükürük damlalarıyla bezeliydi. "Şeytancılığın yozlaşmasını yonttuk. Kararmış salgıları bu diyardan attık. Tanrı bugün gülümsüyor!" Carden kollarını indirirken dökümlü yenleri birer perde gibi inerek arkasındaki tarlada yanan otuz çarmıhı meydana çıkardı. Yoğun siyah dumanların arasında çarmıha gerilmişleri görmek zordu.

Dört çocuk sahibi tıknaz ve gürbüz bir kadın olan Biette yaralı bir ayı gibi doğrulup dizleri üstünde Carden'a doğru ağır aksak yürüdü. Kırmızı dazlak keşişlerden biri öne çıktı, çizmesini kadının kürek kemiklerinin arasına bastı ve onu çamura yüzükoyun yapıştırdı. Biette ıslak toprağa inleyerek düştüğü yerde kaldı.

Pym'le beraber Tan Hanım'ın sırtında kasabaya geldiğinden ve patikadaki ilk cesedi gördüğünden beri Nimue'nin kulakları çınlıyordu. Ölünün mayıs ayınları için orkideler yetiştiren tabakçının oğlu Mikkel olabileceğini düşünmüşlerdi ama cesedin başı ağır bir şeyle ezilmişti. Durup kontrol bile edememişlerdi, zira bütün köy cayır cayır yanıyordu ve bol cüppeleri alevlerle beraber dalgalanan Kızıl Paladinler ortalıkta cirit atıyorlardı. Nadas tepesinde köyün yarım düzine büyüğü alelacele dikilmiş çarmıhlarda daha şimdiden yanarak can veriyorlardı. Zihni bomboş

kalan Nimue'ye Pym'in ıgıllıkları uzaklardan gelir gibiydi. Genç kız nereye bakarsa baksın çamurda boğazı sıkılan veya evlerinden alınıp götürülen insanlar görüyordu. İki paladin kaz ağılındaki ihtiyar Betsy'yi çırpınan kollarından ve saçlarından tutmuş sürüklüyor, havada ciyaklayan ve kanat çırpınan kuşlar o srreal kaosu katmerliyordu. Nimue ile Pym kısa süre sonra ayrı düştüler ve Nimue saman yığına sığındı. Keşişler battaniyelere sarılı el koyulmuş malları taşıyarak nnden paldır küldür geçerlerken kız nefesini tuttu. Battaniyeler Carden'in ayakta dikildiği at arabasının kasasına açılarak ileri adamın etrafına saçıldı. Aşağıya bakmakta olan rahip beklediği şeylerle karşılaştıka kafa salladı: porsuk ve akçaağaç kökleri, ata tanrılarınin tahta bibloları, totemler ve hayvan kemikleri. Carden sabırla i geçirdi. "Tanrı her şeyi görür, dostlarım. şeytani zuhurculuğun bu enstrümanlarını da görür. O'ndan saklanamazsınız. O bu zehri söküp atar. Ve sizin gibilere yataklık etmek cefanızı uzatmaktan başka bir işe yaramaz." Peder Carden gri tuniğindeki külleri süpürdü. "Kızıl Paladinlerim çıkaracağınız günahları iple çekiyorlar. Kendi iyiliğiniz için sözünüzü sakınmayın, zira biraderlerim sorgulama aletlerinin kullanımında ustadırlar."

Kızıl Paladinler işkenceden geçirecek kurbanlar seçmek için kalabalığın arasına daldılar. Nimue aile fertlerinin ve dostlarının onlardan sakınmak için itiişip kakıştıklarını

gördü. Çocuklar annelerinin ellerinden koparılıp alınırken daha başka çılgınlıklar yükseldi.

Hiç tınmayan Peder Carden arabadan indi ve çamurlu yolun karşısına geçerek gri bir cüppe giyen uzun boylu, geniş omuzlu bir keşişe yaklaştı. Adamın kukuletasının altındaki yanakları süzgülüdü. Tuhaf görünümlü siyah doğum izleri gözlerinin etrafını sarıyor ve akmış mürekkep damlaları gibi yüzünden aşağı iniyordu. Nimue etrafındaki bağrıışlardan dolayı konuşulanları duyamadı ama Carden bir baba gibi elini keşişin omzuna koydu ve onu yanına çekip bir şeyler fısıldadı. Boynu bükük keşiş o sözlere cevaben birkaç kez kafa salladı. Carden eliyle Demir Orman'ı işaret etti; keşiş son bir kez kafa salladı, ardından beyaz küheylanının sırtına çıktı.

Nimue ormana doğru döndüğünde on yaşındaki Sincap'ın keşişin yolunun üstünde şaşkın şaşkın dikildiğini gördü. Bir kılıcı peşi sıra sürüklemekte olan oğlanın yanağından aşağı kan damlıyordu. Nimue bunun üzerine saman yığınının içinden fırladığı gibi Sincap'a doğru koştu. Gri Keşiş'in toynak patırtılarının arkasından hızla yaklaştığını duyabiliyordu.

"Nimue!" Sincap elini ona doğru uzattı. Kız onu tutup bir kulübenin duvarına çektiği anda keşiş yanlarından gümbür gümbür geçip gitti.

“Babamı bulamıyorum!” diye haykırdı Sincap.

“Sincap, beni dinle. Dışbudak ağacındaki kovuğa git ve hava kararınca kadar orada saklan. Anlıyor musun?”

Sincap elini çekip kurtarmaya çalıştı. “Baba!”

Nimue çocuğu sarstı. “Sincap! Kaç. Koşabildiğin kadar hızlı koş. Beni dinle!” Oğlanın suratına bağıırıyordu. Sincap kafa salladı. “Yiğit ol. Tilki yarışlarımızda yaptığın gibi koş. Seni hiç kimse yakalayamaz.”

“Hiç kimse,” diye fısıldadı Sincap, cesaretini toplayarak.

“Sen en hızlımızın.” Çocuğu bırakmak istemeyen Nimue gözyaşlarını içine akıttı.

“Sen de gelecek misin?” diye yakardı Sincap.

“Geleceğim,” diye söz verdi Nimue. “Ama önce Pym’i, annemi ve babanı bulmalıyım.”

“Annemi tapınağın yakınında gördüm.” Sincap tereddüt etti. “Onu kovalıyorlardı.”

Bu haber üzerine Nimue’nin damarları buz kesti. Yükseltinin tepesindeki tapınağa bir bakış attı. Sonra tekrar Sincap’a doğru döndü. “Tilki kadar hızlı,” diye buyurdu.

“Tilki kadar hızlı,” diye tekrarlayan Sincap gerilerek sağına soluna kaçamak bakışlar attı. En yakındaki paladinler inatçı bir çiftçiyi dövmekle meşgul olduklarından onları fark etmemişlerdi. Bu yüzden Sincap arkasına bile bakmadan Demir Orman’a doğru otlakta bir koşu tutturdu.

Nimue yola fırlayıp tapınağa koştı. Atların ve kanın çamura buladığı yolda kayıp düştü. Ayağa kalktığı esnada yanan kulübelerden birinin arkasından ansızın bir atlı çıktı. Nimue zincire takılı demir topu ancak göz ucuyla görebildi. Dönmeye çalıştı ama top kafatasının köküne öyle bir kuvvetle çarptı ki kızı neredeyse havalandırıp bir odun yığımına fırlattı. Gözlerinin arkasında şimşekler çakan Nimue'nin dünyası altüst oldu, ensesinden ve sırtından aşağı sıcak bir sıvının aktığını hissetti. Genç kız çevresinde yakacak odunlarla yüzükoyun yatarken yanında kopup ikiye bölünmüş bir uzunyay gördü. Kırık yay. Geyik yavrusu. Konsey. Şahinköprü.

Arthur.

Sadece bir günün geçmiş olması imkânsız gibi geliyordu. Bilinci kapanırken bir düşünce genç kızın içini korkuyla doldurdu: tüm bunlar onun suçuydu.

